

вървѣше единъ добръ облѣченъ господинъ. . . Той бѣше Ангелъ Кѣнчевъ.

Кѣнчевъ вървѣше спокойно, подаде билетчето си на стражара Али-Ефенди и се отправи къмъ параходчето. Тѣкмо що се качваше и Али-Ефенди го спрѣ, та му поиска паспорта. Кѣнчевъ започна да търси изъ джебоветѣ си, но като не го намѣри (той нѣмаше паспортъ), каза на стражара, че го е забравилъ у тѣхъ или на кафенето.

— Хайде да отидемъ по-напрѣдъ въ писалището на паспортитѣ, да видимъ наистина ли си взелъ паспортъ, — и Али-Ефенди покара, Кѣнчева напрѣдъ си.

Кѣнчевъ разбра че е издаденъ, но се мъчеше да бѣде спокоенъ. Щомъ доближиха до писалището, Кѣнчевъ се обърна и хукна да бѣга къмъ параходчето. . .

Стражаритѣ се развикаха: „Хванете го, хванете го! . . .“ и всички търтиха подирѣ му съ голи саби.

Кѣнчевъ тичаше като разяренъ лѣвъ. . . . Народътъ безъ да иска му отваряше пѣтъ. . . . Но прѣдъ него се изпрѣчиха други стражари, почти, всички съ извадени саби и кръщѣха: „Хванете го; дрѣжете го; ще избѣга; той е комита! . . .“

Ангелъ Кѣнчевъ, като се видѣ заграденъ, бързо извади револвера си и го насочи къмъ стражаритѣ. . . Тѣ се дрѣпнаха пожълтѣли назадъ. . . Той цѣкна три пѣти съ револвера си,